

καὶ τῶν ὀνείρων καὶ ἡ γλυκύτης τῆς προσδοκίας καὶ ἡ γοητεία τῆς ἀληθείας,
ἦν ἀναδίδει μόνον ἡ λύρα τῆς καρδίας.

Ὁ θάνατός του ὑπῆρξε πιστὸν ἀντίγραφον τῆς ζωῆς του. Μία θεία γαλήνη μέσα εἰς τὴν ὁποίαν, εἰς στιγμῆς παραπονετικοῦ πόνου, ὄν ἐσκόρπιζον τὰ δηλητήρια τῆς ὀδύνης, ἐκτενῶς ἐπαίζετο ἡ τραγωδία τῶν θλίψεων καὶ τοῦ βαθυτέρου ἄλλους. Ὁ Γολγοθᾶς τοῦ μάρτυρος Ποιητοῦ, τοῦ ἀγαθοτέρου τραγουδιστοῦ τῆς ἀγάπης, ἐστάθη ἀδυσώπητος καὶ ὁ θάνατός του, κελαιρισμὸς Παραδείσιος ἔκυψε πρὸ τοῦ ψυχικοῦ του μεγαλείου. Εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ποίησιν μεγάλον τὸ ἐκ τῆς τελευτῆς του κενόν.

Δὲν ἦλθον πρὸς τὸν νεκρὸν του ἐκεῖνοι, οἵτινες ἐν ζωῇ ἐξήτουν τὴν εὐφροσύνην τῆς ἀρρήτου θέλξεως τῶν στίχων του καὶ τὸν ἐκ τοῦ φωτός τῆς διανοίας του ψυχικὸν χορτασμόν. Ὑπῆρξεν ἀκόμη καὶ κατὰ τὸν ἀπὸ τοῦ κόσμου ἀποχωρισμὸν του ἀτυχῆς ὁ **ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ**, διότι ἔσβυνε, λησιμονημένος εἰς τὸν «Εὐαγγελισμόν», μετὰ τὸ τελευταῖον εἰς τὰ χεῖλη παράπονον τῆς πικρίας καὶ τῆς παντερημίας, εἰς στιγμὴν καθ' ἣν πάνδημος ἑορτασμός ἀφῆνε νὰ παρέλθῃ ἐν παγερᾷ ἀδιαφορίᾳ ἡ ἀπώλειά του, ἀληθῶς αὐτὸς εὐτυχῆς διότι τὸ Ἔθνος του ὑπερήφανον ἔχαιρέτα τὴν νέαν του ἀναδημιουργίαν καὶ ἐπαηγύριζε τῆς νέας του δόξης τὴν εὐκλείαν καὶ τιμὴν.

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΑΡΣΕΝΗΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΜΑΡΤΖΩΚΗ

(Διασωθὲν εἰς τὸ Λεύκωμα ἡμῶν)

Στὸν Π. Π.**

ΜΑΝΑ γιὰ σὲ σκληρόκαρδη
Ἐφάνη τούτη ἡ φύσι
Καὶ πόθησε τὰ χρόνια σου
Σὰν ἄνθος νὰ μαδήσῃ
Ἀπάνω σ' ἓνα μάρμαρο,
Ἀπάνω σ' ἓνα μνήμα,
Κοῖμα, μεγάλο κοῖμα
Τὸ Χάρο ν' ἀγαπᾷς.

Κοῖμα ποῦ μέσα κρύφτηκες
Παντοτενὰ στὸ χῶμα
Καὶ τώρα ποῦ σὲ κράζουμε
Ἐσφάλισες τὸ στόμα.
Μὲς στὸ σκοτάδι βύθισες
Τὰ μάτια καὶ δὲν εἶδες
Πόσες χρυσὲς ἐλπίδες
Ἐπῆρες ἀπὸ μᾶς.

Γυρμένο τὸ κεφάλι σου
Στὴ σκοτεινὴ γαλήνη,
Στὸ πλάγι σου ἀναπαύεται
Μιά τέλεια καλωσύνη,
Κ' ἀφ' τὰ πολλὰ τὰ δάκρμά μας,
Ἔνα ποτάμι τρέχει,
Ποῦ κύματα δὲν ἔχει
Ἐπίγειας τρικνημᾶς.

† ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

